

PHẦN 7

Cường - viên trung úy công an thụ lý vụ án Sỹ Đông bị hành hung lúc trước thân mật bắt tay hai người đàn ông từ thành phố lên, xởi lời chào:

- Mấy anh tranh thủ thời gian thật đó! Mới đưa giấy mới chưa đầy một tuần lễ thì hôm nay đã có mặt rồi.

Khả Thuận đáp thay cho cả hai:

- Chúng tôi ít rảnh nên sắp xếp được thời gian là đi ngay. Vợ Sỹ Đông lại gần sanh nên không dám xa nhà lâu.

Cường cười mở bắt tay Sỹ Đông:

- Chúc mừng anh. Chắc vừa ở sơn trang về là anh làm đám cưới phải không? Cô dâu là người thành phố à?

Sỹ Đông lúng túng nhìn anh vợ cầu cứu.

Khả Thuận đành đáp:

- Cậu ta cưới Huyền Thư đó.

Cường sững sốt nhìn hai người rồi ngồi xuống ghế, gõ gõ cây viết lên bàn, dè dặt thốt:

- Sự tình này sẽ gây khó khăn cho công tác điều tra đây? Tôi không thể nào lường trước tình huống này. Qua lời khai của anh Sỹ Đông, tôi đã thấy sự dính líu của Huyền Thư với hai kẻ tội phạm không ít nhưng chưa bắt được chúng thì chưa thể xác minh. Bây giờ thì cô ấy vừa có thai, lại vừa là vợ anh thì làm sao mời anh làm nhân chứng buộc tội cô ấy được?

Sỹ Đông hổ thẹn lẫn ray rứt, nài nỉ Cường:

Tôi sẽ khai báo trung thực và khách quan. Mong các anh trừng trị đúng người đúng tội, đừng để kẻ gian lọt lưới.

Cường động viên:

- Anh cứ yên tâm thực hiện đầy đủ bổn phận của mình với cơ quan chức năng. Việc còn lại, chúng tôi sẽ lo chu toàn.

Ra khỏi cơ quan công an sau hơn hai giờ đồng hồ miệt mài làm việc, cả Sỹ Đông lẫn Khả Thuận đều mệt nhoài nhưng cá mệt của thân xác không sao sánh được với sự sụp đổ tinh thần khi được nghe khẩu cung của Kiên về việc Huyền Thư xúi giục hắn bắt cóc Tử Yên để thi hành chuyện tồi bại, đặt cô gái trước chuyện đã rồi.

Cường phải bật thốt cảm nghĩ:

- "Một mũi tên bắn hai con nạy". Đúng là sâu hiểm!

Cả Sỹ Đông và Khả Thuận đều gục mặt xấu hổ vì kẻ sâu hiểm, xấu hổ vì kẻ sâu hiểm đó là người thân của mình.

Tuy Cường đã phân tích: "Tội ai làm nấy chịu nhưng bản án lương tâm đè nặng trong lòng làm sao cất đi được?"

Thấy còn sớm, Khả Thuận rủ Sỹ Đông:

- Mình ghé sơn trang thăm mọi người nha?

Sỹ Đông bắt nọn:

Thăm ai thì phải nói rõ, không nói chung chung được.

Khả Thuận cũng không vừa:

- Nếu chú mày không muốn đi thì đây không ép. Tôi đi một mình.

Sỹ Đông chột buồn, nhỏ giọng:

- Em không dám nhìn mặt Tử Yên, buồn lắm.

Khả Thuận vỗ vai an ủi:

- Tử Yên không hẹp hòi đâu. Anh biết cô bé rất mong được gặp cậu nữa kia.

Sỹ Đông nhìn lại với ánh mắt đầy nghi ngờ:

- Sao anh biết?

Khả Thuận đành thú thật:

- Thạch Anh nói cho anh nghe.

Sỹ Đông hỏi tới cùng:

- Sao cô Út không nói gì với em? Hai người liên lạc lúc nào?

Mặt đỏ lên vì tội giấu giếm bị bắt quả tang, Khả Thuận đáp nhanh:

- Thường xuyên? Nhưng chú mày cần biết để làm gì?

Sỹ Đông bật cười:

- “Tắm ngầm mà dám chết voi”. Bái phục! Nhưng nói trước, đường về nhà còn xa lắm” đấy.

Khả Thuận ưỡn ngực tự hào:

“Mọi con đường đều tới La Mã” Anh có đủ kiên nhẫn chờ đến lúc đạt ước nguyện.

Sỹ Đông vặn vẹo:

- Sao anh biết chắc như vậy? Còn bức tường Jerusalem này kia mà?

Vừa nói, anh vừa chỉ vào ngực mình.

Khả Thuận nói luôn:

- Anh biết chắc cậu với Huyền Thư sẽ chia tay. Vấn đề tồn tại chỉ là thời gian thôi. Chừng nào cậu không bỏ nó thì bọn này mới tuyệt vọng chứ.

Anh chỉ nói đến đó nhưng Sỹ Đông thừa thông minh để liên tưởng đến niềm hy vọng của Tử Yên.

Nụ cười đã mất trên môi anh từ lâu giờ được dịp bùng sáng. Xóc lại hành lý, anh bảo Khả Thuận:

Mình đi nhanh lên để vượt thác trước khi trời tối.

Khả Thuận cũng vui lây.

Tình yêu luôn có sức mạnh diệu kỳ.

Cả Thạch Anh lẫn Tử Yên đều đỏ hoe mắt khi hai người đàn ông xuất hiện ở Thạch Đình sơn trang. Mừng mừng tủi tủi, bốn người nhìn thấy nhau như từ kiếp trước hiện về.

Lên chào ông Khuru Hà xong, họ kéo nhau ra vườn ngồi nói chuyện dưới tán cổ thụ.

Cảnh vẫn như xưa nhưng người đã không còn như trước nữa – nhất là Tử Yên với Sỹ Đông.

Nhìn Sỹ Đông bằng ánh mắt xót xa, Tử Yên bùi ngùi thốt lên:

- Anh hốc hác quá!

Sỹ Đông chua xót:

- Em đâu hơn gì anh. Anh làm khổ em nhiều quá.

Cô gái gượng cười:

- Em vẫn bình thường, có gì mà khổ.

Sỹ Đông nhìn người con gái mình yêu với nỗi yêu thương mênh mang, âu yếm hỏi:

- Em chờ anh nhé. Khi anh giải quyết xong cuộc hôn nhân với Huyền Thu, mình sẽ được bên nhau.

Mắt ứa lệ, Tử Yên ghen ngào:

- Ước mơ thì đẹp nhưng sự thật luôn phũ phàng. Anh đừng nói trước điều gì hết, em sợ lắm.

Sỹ Đông ghen lời.

Lỗi này do anh! Anh đã làm cô mất lòng tin, giờ còn bắt cô tin nữa sao được?

Siết tay Tử Yên trong tay mình, Sỹ Đông nói ngắn gọn nhưng kiên quyết:

- Anh sẽ không để em thất vọng vì anh nữa đâu.

"Khi đã yêu thì chẳng có trở ngại nào khiến người ta lo sợ" như La Martine đã nói. Tử Yên biết mình đang đánh bạc với số phận nhưng cô không hề sợ hãi bởi cô đặt trọn lòng tin vào người mình yêu.

"Thà khổ vì yêu còn hơn chẳng bao giờ được biết thế nào là tình yêu". Tử Yên yêu và được yêu, thế là quá đủ cho cô rồi.

Nép vào vai người đàn ông mình mãi yêu, Tử Yên hứa với đôi môi nồng nàn:

- Dù có chuyện gì xảy ra thì tình yêu em dành cho anh vẫn không thay đổi.

Sỹ Đông xúc động ngập tràn. Mọi đắng cay mà Huyền Thu gây ra cho anh trong phút chốc đã tan biến hết bởi vị ngọt tình yêu do Tử Yên đem lại.

Nhìn lại xung quanh, anh kêu lên đầy ngạc nhiên:

- Anh Thuận với Út đâu rồi?

Tử Yên lờm anh sắc ngọt:

- Người ta cũng phải tìm thế giới riêng chứ không lẽ ngồi nhìn mình hoài sao?

Sỹ Đông vẫn bản khoăn, ướm hỏi:

- Lúc này bệnh cô Út ra sao rồi em?

- Có đỡ hơn chút nào không?

Tử Yên thở ra:

- Ngày thường không sao? Chỉ rằm là lên cơn thôi. Riết rồi quen, chỉ cần có người theo sát, đừng để cô ra sát miệng vực là được.

Sỹ Đông càng nghe càng thấy mờ mịt, gặng hỏi liên tục:

- Cô Út lên đồng hoài vậy sao?

Tử Yên lắc đầu, kiên nhẫn giải thích:

- Chỉ một lần mà anh với anh Khả Thuận chứng kiến việc cô được thần linh chọn lựa đó thôi. Sau này, đến rằm thì cô vào hang khăn vái, làm những nghi lễ theo tín ngưỡng để tránh mọi tai họa.

Sỹ Đông vẫn chưa hết nghi hoặc:

Mang căn bệnh lạ đó thì cô đâu lập gia đình được. Chẳng hiểu sao hai người vẫn khăng khít như vậy?

Tử Yên bối rối tránh trớ:

- Em không biết. Mà anh cũng đừng hỏi làm gì chuyện của người ta. Miễn anh Thuận chấp nhận thì thôi.

Đành là vậy nhưng Sỹ Đông vẫn cứ thấy khó hiểu vô cùng.

Cầu mong sao Khả Thuận đừng biến thành một ông nửa thần nửa người vào một ngày nào đó để xung lừa vừa đôi với người cô ruột của anh!

Lúc đó chắc phải khóc ba tiếng, cười ba tiếng rồi chấp tay xá dài rồi đứng xa mà ngó tới chứ hết dám tới gần.

Tử Yên cắt ngang mớ ý tưởng lộn xộn của anh bằng cử chỉ kéo tay anh đứng lên, hồn nhiên khoe:

- Em mới nấu nồi khâu nhục ngon lắm. Vô dọn sẵn chờ anh Thuận với cô Út ăn nha.

(Khâu nhục là món đặc sản vùng cao: Thịt ba rọi tẩm ướp qua ba lần luộc, ba lần chiên mới ra thành phẩm).

Buổi tối ở sơn trang thật thanh bình. Sĩ Đông như trẻ lại, gạt bỏ hết mọi ưu phiền để tận hưởng hạnh phúc bên người yêu dấu.

“Ngã mình xuống cỏ non tơ

Đêm buông chằm chằm - anh chờ gió lên

Bất ngờ chạm hạt sương đêm

Ngẩn ngơ đôi ánh trăng liêm nguyên sơ”.

(“Nụ hôn - Lê Quang Sinh)

Huyền Thư tức nổ đom đóm mắt khi Sĩ Đông làm lì dọn hết gói mền qua phòng bên cạnh, không nói cô tiếng nào.

Giăng chiếc gối ôm lại, cô nàng rít lên:

- Anh bêu riếu tôi vừa thôi chứ? Từ ngày cưới đến giờ, anh nằm riêng dưới sàn cũng chấp nhận nhưng dọn ra chỗ khác ngủ thì tôi hết chịu nổi rồi. Gia đình anh sẽ nghĩ sao về chuyện này?

Sĩ Đông lạnh lẽo đáp:

- Chẳng sao hết! Ba má tôi rất tôn trọng chuyện riêng tư của con cái.

Huyền Thư cong cón:

- Tôn trọng lắm mới để con bỏ mặc vợ sắp sanh ở nhà đi hoang mấy ngày trời đó.

Sỹ Đông nhìn người phụ nữ trước mặt bằng ánh mắt chán chường, buồn gọn:

- Tôi không dư hơi tranh cãi với cô. Đừng làm ồn, phiền ba má tôi.

Nắm được điểm yếu của anh, Huyền Thư càng làm già, giậm chân bành bạch, gào to:

- Chồng ơi là chồng! Sao tôi khổ quá vậy hờ trời?

Nghe huyền náo, bà Khang vội chạy lên khuyên con với dâu:

- Có gì từ từ nói, coi chừng động thai đó con.

Được thể, Huyền Thư nước mắt ngấn, nước mắt dài, kể tội chồng:

- Anh có thèm quan tâm con đâu. Vợ gần sanh, cần người ở cạnh chăm sóc mà lại đùng đùng bỏ ra chỗ khác ngủ. Làm sao con chịu được?

Bà Khang nhìn con trách móc:

- Sao kỳ vậy Đông? Không có trách nhiệm gì hết.

Anh tìm lời chống đỡ:

- Chính vì thấy gần ngày sanh nên con không muốn làm phiền, dọn ra ngoài cho thoải mái. Để bà vú ở chung trông nom được rồi.

Bà Khang lại quay sang con dâu, giải hòa:

- Nó nói cũng đúng. Đàn ông vụng về lắm, đâu biết gì. Vợ chồng "chín bỏ làm mười", đừng nóng nảy quá có hại cho cái thai lắm, con ạ.

Huyền Thư nhanh nọc:

- Má chỉ lo cho cháu nội má chứ quan tâm gì đến con. Biết vậy thà phá bỏ nó lúc còn nhỏ cho xong, khỏi để ai thương hại.

Bà Khang giận xanh mặt, bảo con trai:

- Má không đủ quyền can thiệp chuyện vợ chồng con. Vậy hai đứa tự dàn xếp đi.

Bà toan bỏ xuống nhà dưới thì Huyền Thư đã lên tiếng cản lại:

- Khoan đã má. Con "nói có sách, mách có chứng" chứ không đặt điều đâu. Con trai má qua mặt vợ lên lút hẹn hò với đứa con gái khác đó.

Bà Khang nghiêm khắc hỏi con:

- Có đúng vậy không, Sỹ Đông?

Chàng trai cau mày tức giận:

- Con đi đâu, làm gì đều có lý do chính đáng, chỉ tại cô ta kiếm chuyện thôi.

Huyền Thư cười gằn, sầm sập mở tủ lòi ra xấp hình quăng xuống đất, đay nghiến:

- Chuyện chính đáng của anh đó hả?

Má coi kỹ rồi cho ý kiến giùm con.

Lướt mắt qua mấy tấm hình tung tóe dưới đất rồi nhìn con trai với vẻ buồn phiền, bà Khang lắc đầu than trách:

- Sao con làm vậy hả Sỹ Đông? Má không ngờ con lại tệ đến mức này.

Đã định tâm không thèm quan tâm đến những bằng chứng Huyền Thư đưa ra bởi anh biết chúng cũng đê hèn như cô ta thôi, nhưng má anh đã lên tiếng thì anh đành ngó qua cho biết.

Xem rồi thi Sỹ Đông bàng hoàng, bật lên câu hỏi:

- Làm sao cô có được mấy tấm hình này?

Huyền Thư cười đắc thắng, vênh mặt:

- Sợ rồi sao? Tới phải có biện pháp giữ chồng chứ. Thấy mấy người thậm thà thậm thụt là tôi sinh nghi liền.

Câu nói hớ của cô ta khiến Sỹ Đông tỉnh ngộ. Chắc chắn cô nàng đã lục lọi, điều tra bên phía Khả Thuận rồi.

Anh cao giọng tự bào chữa:

- Bạn bè chụp chung vài tấm hình thì có gì tội lỗi? Có anh Thuận với cô Út nữa mà.

Bà Khang nghiêm khắc lên tiếng:

Nhìn sự việc bên ngoài thì không có gì nhưng cốt lõi của vấn đề là con đi chơi riêng mà giấu vợ, vậy là sai!

Huyền Thư hả dạ cười ngoác miệng:

- Con lạ gì nhỏ đó. Nó đeo bám ảnh chặt như sam hồi nghỉ hè ở sơn trang. Con lấy Sỹ Đông, nó thất vọng lắm, thế nào cũng kiếm cách quyến rũ ảnh mà.

Sỹ Đông nghe mà ngao ngán cho tình đời. Miệng cô ta như bôi mỡ trơn lùì, đôi trắng thay đen không biết ngượng:

Đầy ắp sự kiện quan trọng trong lòng mà không dám hở môi để thanh minh vì sợ cha mẹ buồn, Sỹ Đông dàu dàu thở ra:

- Con là con của má. Má phải tin con chứ.

Bà Khang quay đi, nói vọng lại:

- Má chỉ tin những gì mắt thấy tai nghe.

Con sắp thành cha rồi, liệu cư xử đàng hoàng để làm gương cho con cái.

Huyền Thư đang cười hơn hờ thì sắc mặt chuyển sang đỏ sẫm vì Sỹ Đông vẫn thản nhiên đem hết đồ đạc qua phòng bên, đóng sầm cửa lại. Nghe tiếng lách cách phía trong cũng biết là anh đã khóa chặt cửa lại.

Đấm mạnh tay vào thành giường, Huyền Thư thề độc:

- Tôi còn sống thì không đời nào các người được toại nguyện đâu!

Nửa đêm, Huyền Thư chuyển bụng.

Đưa vào bệnh viện phụ sản, cô sanh dễ và cho ra đời một bé gái.

Nghe cô mục thông báo, Huyền Thư quay mặt vào tường để giấu thất vọng.

Từ hôm có thai đến giờ, cô cương quyết không siêu âm với lý do: "Con nào cũng là con, biết trước mất hay" với hy vọng là sẽ đẻ con trai để lấy đứa cháu đích tôn ra làm áp lực với ông bà Khang hòng chiếm hữu Sỹ Đông tuyệt đối, không cho anh cơ hội rời bỏ cô, nhưng giờ thì mọi toan tính đã vỡ tan như bọt xà phòng.

Huyền Thư thừa hiểu Sỹ Đông cần rằng chấp nhận làm đám cưới với cô chỉ vì danh dự gia đình và đứa con. Khi mọi chuyện đâu vào đó rồi thì anh sẽ chia tay cô không chút lưu luyến.

Cứ nhìn thái độ cách ly trong sinh hoạt vợ chồng biết quyết tâm của anh mạnh mẽ đến chừng nào. Cộng thêm việc Sỹ Đông lên sơn trang thăm Tử Yên, Huyền Thư nắm chắc phần thất bại của mình là không sao tránh khỏi, dù có giờ trăm phương ngàn kế ra cũng bằng thừa.

Bà Khang nhẹ bước vào phòng thăm dâu với cháu nội.

Thấy vú Mười ru đứa bé với bình sữa trên tay, còn người mẹ trẻ thì quần gen quanh bụng, thân nhiên xem ti vi thì chung hứng, tiếp theo đó là con giận tràn dâng, nhưng bà cố lấy giọng ngọt ngào khuyên bảo:

- Con phải cho bé Mi bú sữa mẹ thì mới tốt. Tập bú bình làm gì sớm vậy?

Huyền Thư rùn vai đáp cụt ngủn:

- Con không muốn mất dáng vì con phải đi làm nữa.

Bà Khang ráng nhẫn nhịn, nói tiếp:

- Từ ,từ rồi lấy dáng lại, đâu có sao.

Mới sanh xong, ai cũng xô người hết.

Huyền Thư chao chát:

- Chưa có gì mà con trai của má còn rẻ rúng con. Để ôm con bú suốt ngày rồi sờ sờ như mấy mụn nạ dòng thì chắc Sỹ Đông lột lá chuối dặt tay con ra khỏi cửa nhà ba má quá.

Giận bưng bưng, bà Khang gằn giọng:

- Nhà ba má không có thứ con bắt nghĩa hay hỗn xược không biết lễ nghĩa, phép tắc là gì đâu.

Nói xong, ba quay phắt người bỏ về thẳng. Vú Mười lăm lét nhìn Huyền Thư, rụt rè góp ý:

- Tôi thấy bà nói đúng đó mợ. Tôi sanh gần chục đứa con mà đâu tới nổi nào. Nuôi con bằng sữa mẹ bao giờ cũng tốt hơn sữa ngoài.

Huyền Thư trừng mắt, gạt đi:

- Mướn thím vô là phụ tôi nuôi em bé chứ không phải để thím làm thầy đời. Còn muốn làm với tôi thì đừng nói nhiều nữa, lo làm tốt việc mình đi.

Vú Mùi lặng im không nói nữa nhưng trong lòng nghĩ gì thì chắc chắn Huyền Thư chẳng thể nào quản lý được rồi.

Mở máy lạnh hết công suất mà Huyền Thư vẫn cau có ra lệnh cho thím Mùi:

- Nóng như chảy mỡ mà không hiểu sao mấy người chịu được. Lấy cho tôi lon Coca ướp đá đi.

Thím Mùi rụt rè can:

- Mợ kiêng kỹ chút đi. Mới sanh không uống nước đá được đâu.

Huyền Thư ùng ùng nhảy xuống:

Nhờ một chút, cũng tiếc công. Để tôi tự đi lấy còn nhanh hơn.

Thím Mùi cúi đầu cố ngăn dòng nước mắt tủi thân chực lăn dài trên má.

Kiếp nghèo phải đi làm thuê làm mướn nhục nhàn vậy đó. Mà không nuốt lệ vào lòng thì lấy tiền đâu nuôi mấy đứa con còn tuổi ăn học?

Không quan tâm đến thái độ của người giúp việc, Huyền Thư mở tủ lạnh ra rồi ngồi xoải chân trên ghế vừa coi phim, vừa ăn trái cây, uống nước ngọt thoải mái.

Cửa phòng bật mở, bà Mai - mẹ ruột cô bước vào, rưng rưng nhìn con, la lên:

- Mày muốn chết sớm sao mà con chưa đầy tháng đã lộng hành dữ vậy? Máy lạnh mở maximum, mặc áo thì hở hên, lại còn ăn đồ sống, uống đồ lạnh nữa!

Huyền Thư nhăn mặt bực dọc:

Hết bà nội rồi tới bà ngoại lên lớp. Chắc con khỏi ở nhà luôn quá. Thời buổi hiện đại, tới phụ nữ còn lên mặt trăng làm việc mà mấy bà cứ cầm cán đủ thứ. Chán quá đi!

Bà Mai ngồi xuống cạnh con, dịu giọng:

- Mẹ là muốn tốt cho con chứ ghét bỏ gì sao. Càng kiêng cử kỹ lưỡng bao nhiêu thì sau này đỡ khổ bấy nhiêu. Tốt cho mày chứ cho ai mà giãy lên như đĩa phải vôi vậy?

Huyền Thư lắc đầu nguây nguậy:

- Con kiêng đủ rồi, mẹ khỏi lo.

Bà Mai chép miệng thở dài rồi bước qua nệm cháu ngoại.

Rờ trán cháu, bà lo lắng hỏi thím Mười:

- Sao nó nóng quá vậy?

Lén liếc về phía Huyền Thư, người vú nuôi nói nhỏ:

- Mợ để máy lạnh hết cỡ cả ngày lẫn đêm, em bé chịu không nổi đâu bà.

Bà Mai kiểm tra khắp người đứa bé rồi lắc đầu, quyết định:

- Đưa nó vô bệnh viện liền mới được.

Nghe tiếng thở khò khè như vậy là không ổn rồi.

Chùng đó mới thấy Huyền Thư ngó qua hỏi:

- Bé Mi sao vậy mẹ?

Bà Mai giận dữ nói lấy:

- Sắp chết rồi chứ còn sao với trăng gì nữa! Mà cứ việc sống theo ý mà cho thỏa thích đi!

Thím Mười ẵm đứa bé đi theo bà Mai một lúc lâu rồi Huyền Thư mới lùng khùng thay đồ chạy theo.

Ra đến cửa, cô bị bà mẹ đuổi vào nhà trước khi ẵm cháu ngồi vào taxi:

- Còn non ngày non tháng mà đi đâu?

Đề tao với vú lo được rồi.

Huyền Thư đứng ở cổng nói với theo:

- Có gì mẹ nhớ bảo cho ba với ông bà nội nó biết nha.

Ngồi trên xe, bà Mai chặn tay lên ngực, báo thím Mười:

May là nó ở nhà tôi, chứ sống bên chồng mà lung lẳng kiêu này là họ kêu trả về sớm rồi.

Thím Mười đã quá biết cô con gái cưng của bà tác oai tác quái ra sao bên nhà chồng rồi nhưng phận người làm thấp cổ bé miệng, nói đi nói lại dễ mang vạ lắm nên thím lặng thinh, nhìn ra khung cửa kiếng, thầm đoán Sỹ Đông sẽ xử sự ra sao khi biết tin bé Mi phải vào bệnh viện khi chưa đầy một tháng tuổi?

Thím thật sự tội nghiệp cho chàng trai trẻ hiền lành phải gánh cái ách quá nặng là cô vợ đành hanh này. Biết bao giờ mới thoát ra được đây?

Tòa tuyên án:

Kiên ba năm tù giam về tội bắt cóc, định làm nhục người khác, nhưng tội ác bất thành và người bị hại đồng ý bãi nại.

Tư phạm tội đồng lõa và hành hung gây thương tích cho Sỹ Đông nhưng mới vi phạm lần đầu nên được hưởng trường hợp giảm khinh: Lãnh ba năm tù giam và một năm thử thách.

Bản án có hiệu lực ngay từ lúc này.

Xét hành vi không tổ giác tội phạm và tiếp tay cho kẻ phạm tội trốn thoát của Huyền Thư: Vì không có nhân chứng và cũng chưa có tiền án hình sự, lại đang nuôi con nhỏ mới một tháng tuổi nên được hưởng án treo.

Tiếng vỗ tay rào rào hoan nghênh sự công minh của pháp luật khiến nét mặt của Sỹ Đông và Khả Thuận cũng giãn ra, bớt căng thẳng sau cả buổi sáng ngồi trong phòng xử án.

Khả Thuận ghé tai Sỹ Đông, nói nhỏ:

- Nhỏ Thư cực kỳ may mắn! Anh cho rằng nọ đã tính hết đường đi nước bước khi gài cậu vào tròng.

Sỹ Đông cười cay đắng:

- Có nói gì thì chuyện cũng xong rồi.

Giờ em chỉ mong bé Mi lớn thêm chút nữa để ly hôn thôi.

Khả Thuận im lặng.

Một bên là lẽ phải, một bên là ruột thịt. Biết nói gì cho hợp lý, hợp tình đây?

Đội áp giải phạm nhân đang làm nhiệm vụ.

Đi ngang chỗ Sỹ Đông, Tư vụt thốt lên:

- Xin lỗi cậu.

Sỹ Đông gật đầu, cười mở đáp:

- Tôi đã bỏ qua chuyện cũ rồi. Còn mạng là không sao.

Những người dự phiên tòa lững thững nối đuôi nhau ra khỏi phòng xử án.

Phạm nhân đã được đưa lên xe.

Xe vừa tính lăn bánh thì một phụ nữ béo tròn chọt vẹt đám đông, hốt hải chạy theo xe, kêu to:

- Anh Kiên ơi, ráng giữ sức khỏe! Nhớ ăn uống nhiều vô nha. Em gửi bánh tét theo cho anh nè.

Ai có mặt cũng đều bật cười và xúc động vì sự chung thủy của cô gái đối với kẻ phạm tội.

Người công an lịch sự nhưng cương quyết ngăn Mãng lại, không cho cô đưa túi thức ăn lên xe:

- Xin lỗi chị. Chị chờ vài hôm nữa có lịch thăm nuôi thì đem đồ vào cho anh ấy sau. Giờ thì không được phép nhận.

Mãng cố nài nỉ:

- Vậy cho ảnh ăn một miếng bánh trong lúc ngồi xe về trại giam được không? Ngồi ở tòa sáng giờ, chắc ảnh đói lắm rồi.

Anh công an cảm động, nhượng bộ:

- Thôi được, chị đưa ảnh miếng bánh nhỏ đi.

Cầm miếng bánh ngọt trên tay, Kiên ứa nước mắt.

Mãng sụt sịt khóc theo.

Xe chạy khỏi khuôn viên tòa án.

Kiên bắt chọt la lên:

- Chờ anh nha Mãng!

Giờ thì không ai cản được cô gái òa lên khóc thành tiếng với niềm hạnh phúc vô bờ - tuy muộn màng nhưng đầy ý nghĩa.

Tử Yên mừng cho cô bạn rồi chạnh nghĩ đến bản thân, quay mặt đi giấu tiếng thở dài.

Thạch Anh tinh ý nhận ra thái độ không vui của Tử Yên nên lên tiếng bảo mọi người:

- Mình đi ăn trưa rồi dạo một vòng thị trấn, chiều về. Được không?

Tất cả nồng nhiệt vỗ tay hưởng ứng.

Taxi vừa chạy được một đoạn thì điện thoại của Sỹ Đông đã reo giòn giã.

Cả ba người còn lại đều hồi hộp suy đoán nội dung câu chuyện qua nét mặt căng thẳng của Sỹ Đông khi trao đổi với người bên kia đầu dây.

Buông máy ra, Sỹ Đông nhìn mọi người, cười gượng:

- Thành thật xin lỗi quý vị. Bé Mi bị viêm phổi, đang nằm bệnh viện. Tôi phải về Sài Gòn gấp.

Không khí lặng im như tờ.

Thạch Anh là người chủ động lên tiếng trước:

- Có việc gấp thì phải rút lui thôi. Sẵn xe, để mọi người đưa con ra bến xe luôn.

Sỹ Đông gật đầu thay tiếng cảm ơn. Anh thậm chí không dám nhìn Tử Yên chút nào, sự mặc cảm đang đè nặng trên quả tim anh.

Nhìn đôi môi đang run run cố dần tiếng nấc của Tử Yên, anh thấy mình có lỗi với cô thật nhiều.

- Sao yêu nhau mà cứ để khổ cho nhau hoài vậy chứ?

Tử Yên cố nhếch môi tạo thành nụ cười thay lời tiễn biệt khi Sỹ Đông vẫy tay chào tất cả rồi vội vàng nhảy lên chiếc xe tốc hành cho kịp chuyến.

Thạch Anh ôm vai Tử Yên:

Nó bận việc nhà nên phải xa con, vài hôm nữa rảnh rồi lại trở lên thôi.

Những giọt lệ lăn tròn trên má, Tử Yên chua xót thốt lên:

Yêu người có gia đình khổ lắm Út ơi. Họ còn nhiều bổn phận phải chu toàn nữa, không có đủ thời gian dành cho mình đâu.

Đó là sự thật. Thạch Anh chẳng biết nói gì hơn nữa, cứ vuốt hoài mái tóc dài của cô gái thay lời sẻ chia.

Trời bỗng đổ mưa.

"Bắt đầu

Trời đổ lá

Rì rào sa sân rêu

Bắt đầu khi em yêu.

Nhớ nhung ngày giãng mắc.

Em đang thời xuân xanh

Yêu anh thời bông bột

Khi mơ ta chẳng thành

Chợt nhiên

Em hoảng hốt.

Em gieo vào nơi đâu

Mâm yêu lên tiếng gọi

*Anh đi tìm ngà ngọc
Lặng mình nơi bến Ngâu
Em ngày mong thương yêu
Đong đưa
Nhiều chờ đợi
Anh thương ngày vời vợi
Xanh nao lòng rong rêu".*

("Ngày vời vợi" – Ng. Tính)

Sỹ Đông về tới nhà thì bé Mi đã qua cơn nguy hiểm nhưng cả hai bên nội, ngoại đều nhất trí rằng vợ chồng anh thiếu quan tâm con và thay phiên giáo dục cả, hai mấy bài giảng dài lê thê về bổn phận đối với con và đối với nhau.

Chịu hết nổi, Sỹ Đông vò đầu thú thật với má ruột:

- Nhưng con không yêu Huyền Thư. Nếu không có bé Mi thì con đâu cưới cô ấy làm gì?

Bà Khang lắc đầu:

- Đã cưới thì phải có trách nhiệm. Má không muốn bé Mi phải thiếu cha hoặc mẹ.

Sỹ Đông khổ sở thốt lên:

Nhưng càng ngày Huyền Thư càng bộc lộ những thói xấu, con không thể chấp nhận.

Không thể phủ nhận điều đó, bà Khang buồn rầu thở dài:

- Má nhức đầu vì lời ăn tiếng nói của nó lắm, nhưng làm cha mẹ thì lảng uồn nấn cho vô nề nếp chứ đâu phải bỏ rau mua ngoài chợ mà không vừa ý là quăng bỏ.

Sỹ Đông mạnh dạn nói lên ý muốn của mình:

Con sẽ ly dị. Nếu Huyền Thư không muốn giữ bé Mi thì con nuôi. Cô ta chẳng yêu thương gì đứa bé, mọi thứ đều giao hết cho thím Mười.

Bà Khang vẫn cương quyết không đồng ý:

- Con còn quá nhỏ mà cha mẹ đã đưa nhau ra tòa là sao? Đừng nhắc chuyện này với má nữa, còn ba con lại càng phải tránh xa.

Sỹ Đông mệt mỏi xuôi vai, chua chát thốt lên:

- Con không hiểu là mình phải chịu đựng cuộc hôn nhân này vì ai đây?

Bà Khang rần giọng:

- Mọi chuyện tự con gây ra thì phải chịu hậu quả thôi.

Có tranh luận đến đâu cũng không thuyết phục được ba má anh thay đổi suy nghĩ. Sỹ Đông cay đắng bỏ ra quán uống rượu đến say mềm - uống để quên rằng mình đang có vợ.